

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrér Ample, 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR,

Carrer Ample, 26, y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes, 4 rals.

FORA DE BARCELONA.

Trimestre, 12 rals.

SURTIRÁ UN COP CADA SEMMANA.

(Si Déu vol).

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE

lo 1.er de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

PESSEBRE.

No sé perquè detrás d'aquesta sola paraula, se 'm afigura véuer un home de certa edat, de costums patriarcal, fet y xapat a la antiga, molt amich de sa casa, pare de dos fillas casadoras, y avi de dos noys en disposició de combregar en aquell any. Y serà esta figuració, porque es pera mi tant ignocenta, honesta, y fins si volem santa, en sa forma, la diversió de fer pessebre, que no la comprench en qui no reunesquia una gran dosis d'aquella bona fe, que avuy no 'n corra, com ho justifica la desaparició d'estos espectacles y lo curt número de pessebristas.

No incloesch, en lo mot de pessebristas, á aquells que ab tolas las reglas de la pintura y la perspectiva del dibuix y de la óptica, guarneixen un ben combinat y hermós paisatge, ahont lo que menos hi destaca, es lo tradicional y delicós portal de Betlem, ab lo niño, lo bou y la somera, no; aquestos son pessebristas degenerats, indignes de mereixer tant candorós nom.

Lo verdader, lo genérich, lo típic, es aquell que no té mes món que la familia, ni mes gloria que sa casa, de la que 'n diu la sepultura de la vida, ni mes amichs que dos ó tres companys dels que ab ell aprengueren las bressarolas, ab lo pare Joaquim, frare franciscano, ni mes diversions que los coloms, las quatre gallinas que cria en una aixideta de que disposa á peu plá, los canaris que aparia en arribant Sant Joseph y l'esquirol que fa sas delicias ab sas posturas y lleugeresa. Lo veritable pessebrista té á mes, torns per fer gábias, sab teixir unas telas per cassar ab las muntallas, bagarellas pera pescar al riu, filats per anar á las guatlillas, fer botets, armar una canya de pescar, fer sombras pe'ls seus nels, guarnintlos la capella, y fins si convé, un teatro de ninos, ab las figuras dels banos vells. Sab compóndrer una sombrilla y un paraigua, fer capsetas, motllos per flors y fruitas de guix, quant als hi convenen á sas fillas, y tolas aquestas cosas, finalment, que valen á un home lo dictat de inginiós.

Pero, ahont déu véuers lo pessebrista, es fent la gran obra del pessebre.

Principia per convertir en tablado los banchs dels torns y los banquillos y capitells de quant sas fillas brodaban punt; y ab uns quants taulons que baixa de uns permados, y que durant l'any fan de taulas á las gábias, arma un empostissat, ahont se hi podria fer un sarau si convingués. Comensa las montanyas ab los suros, gabelas y paper de estrassa mullat, que guarda d'un any per altre, estent una capa d'arena fina, y quant té lo principal fet, com diu á estas operacions, comensa la col·locació de las casas, arbres de molsa, pinatell, mata, sabina, hòj y romanins, que ell mateix ha tingut bon cuidado de triar en las firas precursoras á Nadal, combina los camps de bessas y mil que ab temps habia sembrat y ahont pasturan cabras y lossinos mes petits que las plantas y per fi arriba lo gran dia, en que convida á los seus amichs per ensenyarlos per vuitena vegada lo pessebre que venen veyent vuit anys fa.

La escaleta es estreta, la il·luminació una llàntia d'oli que 'l'estadant encarregat de la semana se ha olvidat de encéndrerla.

—¡Vaya una porqueria fernos pujar á las foscas!—Diu un senyor de certa edat, acompanyat de quatre senyoretas, dos joves que festejan ab las mes grans y sis ó set criaturas parents ó coneguts de un ó altre de la colla.—Noyas, poch á poch. Enrich, encen mistos.

En tant las noyas riuhén; los noys ensopegan, los joves callan y no troban las capsetas de cerillas y lo vell rondina.

Pero lo pitjor es, que los que ja han vist lo pessebre, baixant, y no contant ab los que puján, ensopegan á mitja escala.

—¿Qué no hi veu?—Diu lo que puja.

—No, senyor, com que 's fosc.

—¡Vaya un fástich! ¡Llum!—Y comensa un coro general de ¡Llum! ¡Llum! ¡Llum!

—Ahont va aixó.—Diu una veu de dona. Y á continuació la pregunta sens resposta de...

—¿Qué tens, Tresona?

—¡Ay que 'm empenyan!—Esperis, home, no vagi de pressa que ja hi será á temps.—Ay que 'm trapitjan.—¡Aturat que baixo! y mil altres exclamacions, fins que un que ha reculat pica tres pichs y se repeteix lo coro general de ¡Llum! ¡Llum! que continúa fins que surt una llumenera y una veu, la de la senyora de la casa, que crida admirada:

—¡Ay! ¡Ay! ¿Qué han apagat lo llàntia? Pugin poch á poquet que la escala es estreta.

Per fi los que ascendian arriban á dalt y després de mil compliments que fa el senyor de certa edat per tots los de sa colla y especialment per los dos joves que prou feina tenen en festejar, entran al pessebre.

Com un guarda constant, lo primer que 's troba, lo pessebrista que cuida de col·locarlos.—Los noyets devant, que ells son petits y no privan. Vostés, senyoretas, pòsintse aquí que ho veuran bè? ¡Y tú, estrofa! ¿Qué tal, l'agrada? Pregunta al vell encara no hi acaba de ficar lo nas.

—Me sembla igual al del any passat.

—¡Fuig, home, no diguis aixó! Mirat aquell lluny dels miralls, era á la esquerra y ara lo tens á la dreta. Lo pays nevat no hi era.

—Tens rahó.—M'agrada! Está bé.

—¿May diria qué es la neu?

—¿Qué sè jo? ¿Paper retallat?

—No.—Senyorets, no toquin cap figura.—Tu, baillet, ¿que tens la vista als dits?—Anyadeix D. Gayetano ajudant á renyar á son amich lo pessebrista.

—Donchs digas qué 't sembla la neu? Pero ba, no ho endivinarias; ja t'ho diré, mes no ho diguis.—Y encomenant lo secret com á tots los que hi han anat, diu baixant la veu:

—Cutó fluix.

—¿Y aqueix vapor que 's lo fum?

—Esca mullada.—Continúa ab lo mateix.—Y ara veurás la máquina que lo fa anar.—Y alsant la punta del cobritaulas, li mostra un pobre llimpiabotas llogat per fer rodar un tornet que posa en moviment aquella y altres joguinas. Si haguessin vingut una mica avans, haurian vist rai-

xar la font que hi ha en aquell riu gelat. Ja veurán, esperin una miqueta.—Lo Sr. Aleix desapareix y al poch temps se sent xiular un canti que 's vuida y comensa a raixar d'entre dos trossos de turo un rajulinet com un fil d'empa-lomar.

A tot aixó lo temps passa, los nous convidats empenyan per entrar. La senyora de la casa ja no sap quina conversa tocar per entretenir a los que esperan. Las fillas de D. Aleix se entretenen al devant tocant lo piano y fent tertulia ab los amichs de mes confiansa. Las de D. Gayetano no 's cuidan mes que dels seus xicots.

—¿Qué tal que 't sembla? ¿Senyoretas, als hi agrada?

—Mòlt: mòlt: responen a coro estufant al pessebrista.

—Tornin un altre dia. Mirin; pels Reys lo torno a encéndrer.

Alló sembla la senyal de dir a fora. Se buida la sala y se torna a omplir de nova gent; pero que a qui no fos mòlt práctic li semblaria la mateixa de un hora avans. Lo senyor Aleix torna a fer la mateixa relació, a confiar los mateixos secrets y sigil, y de est modo passa la nit fins que los grasolets, per falta d'oli, van apagantse y allavors se despedeix la última tanda, com totes las anteriors ab las recíprocas y obligadas, que tingan bonas festas. Com a vostés se las desitja.

BLAY MÁRFAGAS.

CARTA DE UN TROMPA AGRAVIAT A UNA MODISTA DESDENYOSA.

Tuyetas; cor depravat,
vestit de enganyosa pompa,
¿qué t' ha fet lo pobre trompa
per deixar-lo tan trompat?
No crech que puguis dir pas
que m' hi separat del tracte;
¿si no s' pót ser mes exacte!
¿si sempre hi dut lo compás!
Si era tanta ma fal-lera
y ma constancia era tanta,
que aprofitaba ab fé santa
fins los compassos de espera.
¿Si arrastrat per la passió
devant de allá ahont tu treballas
no s' hi están mes las pantallas
que jo al teni un calderó!
¿Y en fi, si may un perquè
t' he donat, ni un qué senti
¿si desde que 'm vas da 'l si,
may més hi pogut da 'l rei!
¿Per qué donchs ma dolsa pau
has trencat y ma alegría,
y fas que 'm trobi avuy dia
ab cinch bemolls en la clau?
¿Per qué m' has donat, ingrata,
tres anys de engúnia y de pena
y 'm tombas ara la esquena
sense acabar la fermata?
¿Massa que ho sé 'l que es axó!
¿Densá que aquell teu cosí
ab tu está de alta, per mi
t' has abaixat mes de un tó!
¿Es ben clar; naturalment!
¿un altre t' fa la segona
y ara ja poch se t' en dona
del meu acompanyament!
Com ton cusi te més gall
y tu tens tan fi 'l oído,
dius: l' or es un sostenido
que no me 'l pót dá 'l metall.
¿Qué n' hi sigut de talós!
Ara comprench ¡ay de mí!
que t' fessis tips de cosí;
¿si era 'l cosí de carn y os!
Ara comprench lo que 'm deyas:
—¡Avuy ja he fet sis ullets!

jo pensaba: ¡quins ditets!
¿y eran de ull! ¡gran mal t' en feyas!
Y quant fugias depressa
pera acabá un entredós
¡poch me creya que aixó fós
per transportarme la pessa!
Es dir que jo, com un gueto,
manso y crach, ¡pensanthi suho!
¡creya fe 'l tenor de un duo
y feya 'l baix de un terceto!
Y 'l pitjó es que ab tants esplins
y tocant sempre de escama,
Tuyas, vaig cobrar la fama
de músich dels redolins.
Y estich tant descreditat,
que quant toco en algun ball
diuben tots, al senti un gall:
¿Lo trompa ja s' ha tallat!
¿Qué n' els de ingrata, criatura!
¿y qué me n' has fet passar!
¿quant penso 'l que 'm va costar
de pèndret la embocadura!
Quant penso que hi passat febre
fent décimas pel teu San,
y ara pot ser servirán
¡per encendre algun pessebre!
Quant penso que al cap del moll
anaba per guanyá un nap,
sempre ab tu dintre del cap
¿y ab la trompa sempre al coll!
Y que, impulsat per la gana
de casarme y fer calaix,
he fet ja tot paper baix,
fins lo baix de americana!
Tinch bascas, la sanch se 'm gela,
y 'm ve un desitj endiablát
de darte un bon estofat;
pero penso ¡fa sarssuela!
¿Mes cóm me venjaré ab forma?
¿venjar-me de una modista?
¿Perdónala, aixó fa artista
y es mes final de la Norma!

BONAVENTURA GATELL.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

OTELLO.

¿Ja tenim un tenor de debó!
¿Recordan aquell cert Villani que pochs dias avans de cremarse 'l Liceo va debutar en la Norma y que després va cantar lo Hernani en lo teatro de Sta. Cren? Donchs aquell mateix ara ha cantat 'l Otello y 'ls dich que n' hi ha per llogarhi sillons.

Ab la vinguda del tenor Villani lo personal de artistas mascles ha rebut un refors tan gran, que si 'l Sr. Rovira trobés una dona que tingués una mica de cara y ulls ja podriam dir: ¡cornut siga 'l enganyat!

Pero no 'ns fem il·lusions. Trovar una dona; no li 'n dich res! Desde que aquell palatreca de filosofh buscaba un home ab la llanterna a la ma, ¡quants millions de homens s' han dedicat a buscar una dona! y ¿vostés coneixen algú que l' hagi trobada? Tanta es la dificultat de aqueix trobo, que 'l nostre sigle que va depressa y no 's pót entretenir a buscar, ha arreglat las cosas de altre manera. Avans s' agafaba un llum per buscar una dona; ara s' agafa una dona per buscar lo llum. ¡Cadescú per ahont l' enfila!

¿Será donchs lo Sr. Rovira mes afortunat que tota aqueixa colla de Diógenes de coll escotat, xavo, y pantalons pinsats, que se la buscan per la plassa Reyat y carrer de Fernando? ¿Dén hi fassi mes que nosaltres!

Tornant al tenor Villani, desde que no l' habiam sentit, ha millorat notablement, aixís en la part material com en la part artistica de las suas facultats. Sa veu, que recorra una estensió de mes de dos octavas, y que es robusta y de mòlt

bon timbre en la corda alta, 'ns sembla mes igual y clara en la corda mitja y de mes cos y sonoritat en lo registre baix. Diu y accentúa bè, ressit ab energia y canta ab mòlt expressió, y després de tot aixó, té una facilitat per la glossa, una agilitat de garganta tal, que en los passatjes de ecsecució podria donar la sortida y sis tantos a mòltas primas donnas que ténen fama de rossinyols. Sobre semblants fonaments, es clar, no sols s' hi pót edificar 'l Otello, sino casi totes las óperas del antich repertori, que avuy dia se donen a coneixer per la pols y las trenyinas en las copisterías de música dels teatros.

L' Otello que 's va estrenar en Nápols en la estació d'ivern de 1816 per la Colbrand, Nozzari, Davide y Benedetti, es una de las óperas sérias que mes varen contribuir a formar la reputació musical de son autor, del noy mimat de la naturalesa y de la sort, que avans de cumplir la edat de trenta tres anys tancaba la seva gloriosa carrera ab lo sublime pany y clau del Guillermo, y desde 'l seu patriarcal retiro, rebia en vida los crits de admiració y 'ls aplausos de entusiasme de la posteritat. ¿Se pót desitjar mes? ¿ha cap músich italià que 's pugui alabar de haber menjat los macarrons ab tanta satisfacció?

A pesar de lo dit, a pesar de las bellasas de primer ordre que 's troban a cada pas en l' Otello, a pesar del gran final del primer acte, del superbo duo del segon y del inmenso duo del tercer, jo soch franch; no trobo la música de Otello ni a la altura de la tragedia de Shakespeare, ni a la altura de son mateix autor. Jo no hi sé véurer ni la grandiositat del Guillermo y la Semirámide, ni 'l sabor d' época de 'l Moisés, ni la sublime senzillés del Barbero; pero encara mes que tot hi falla l' amor apassionat y gelós del protagonista.

Pero ¿qué diable hi dit? ¡Ja estich fresch! Ja 'm sembla que sento una cinquentena de guetos esgarriats, adobant la perruca y disposantse a parlarme de 'n Taquinardi y de 'n Tamburini, y de 'n Remorini, y de la Pasta, y de la Mosca, y de tota la lletania de cantors de la sua devoció.

¿No s' alterin de polsos, estimats avis! calma per Déu, que ara som a la caiguda de la fulla y vostés están delicats! Rossini es sens dubte de cap genero la imaginació mes brillant que ha produit la Italia després de 'n Cimarosa; pero en la sua lira sempre hi ha faltat una corda: la del amor, baix lo punt de vista de la passió. En la tragedia de Shakespeare un sent, está convensut que aquell moro, mes gelós encara que culotat, no pót menos que matar a Desdemona a la primera que l' hi fassi, y després matarse el també. La sua passió, a la que sacrifica fins la gloria, prepara al espectador desde un principi a la gran catástrofe del últim acte.

Aqueixa condició moral del interés, falta completament en l' Otello de 'n Rossini. L' amor de aquet Otello es massa vulgar, no es tot lo tendre y apassionat que fora necessari per justificar lo seu crimén. Un no s' acaba de convensut que no siga la vanitat ofesa la que 'l impulsa a servir-se del punyal.

Per tenir dret a ser gelós com Otello, es precis estimar com en Werther. Solament una passió aixins pot ser santificada per lo suicidi; pero l' Otello de 'n Rossini que 's presenta en lo primer acte, no com un boij rematat per la sua prenda, sino com un general que acaba de guanyar una batalla, y que fa ostentació de son orgull y de son despreci pel enemich vensut, ¿cóu diantra pót esperar qu' ningú l' cregui quant sostingui que no ha mort a la sua querida per vanitat? Una gran culpa d' aquesta falta capital de l' Otello la té també l' autor del libre, que s' ha contentat ab reunir tres o quatre situacions de la tragedia inglesa, sense preparalas ni estudiarlas com mereixen.

Pero així y tot, Rossini ha tret partit d' aquelles situacions y ha escrit mitja dotzena de pessas mestres que basarian per crear una reputació musical. Lo no saber fer partit de l' amor com en Meyerbeer, per esemple, que ab tot y se 'n alemany com un sant Pau, posa aquells accents de ternura y de passió en boca de Raul en lo quart acte dels Hugonots no vol dir que no 's tingui una imaginació privilegiada, que no 's sigui un dels primers contrapuntistas de la época.

La falta de espay 'ns priva de fer algunas altres consideracions que pot ser justificarian un poch la nostra opinió.

J. Labille

Si la ciencia no es mentida.
Tindras sols un any de vida.

AMOR FOLL.

¿Si t' estimo, dias, Layeta?
com á las ratas lo gat,
com lo llop á las ovellas,
com al vi blanch lo escolá;
mes que als coloms lo esparver,
mes que la formiga al blat,
mes que á las flors las abellas,
y un llit tou lo viandant:
t' estimo y t' menjaria,
y sino porque es pecat,
tot seguit te robaria
per podem de tu venjar,
y t' faria tants patons,
que t' deixaria sens nas...
ja casi no sè 'l qué 'm dich,
que per tu visch alocat;

nosaltres que admirem lo sèu mérit y sabem apreciar tot lo que val.

La conducta inconvenient y poch digne de una petita part del públich que s' ha acostumat á desaprobar per sistema, y de la qual tampoch podem parlar avuy per falta de temps, no l' autorizará may porque s' olvidi de las consideracions que tot home deu guardar en societat. Sentat en aquella cadira tè de prescindir de tot menos de la batuta, y en quant al cor, no se l' hi pót admetre sino *artísticament*. Si ell se surt de tò, ¿qué han de fer los professors que l' hi están subordinats?

¿Y 'l regidor que presidia la funció, que no sab lo que deu fer en aquets casos?

¿Qué 's créu haberho fet tot posantse 'ls guants per sentir la ópera oficialment y tornantsen á casa á contar l' argument á la dona y las criaturas?

Aixó, á la veritat, no es *regi-dó* porque ni sisquera es *regi-re*.—BONAVENTURA GATELL.

Respecte á la esecució ja ho habem insinuat avans, inmillorable per part del tenor Villani, com á cantor, y dir aixó tractantse del *Otello*, es un gran elogi.

Lo barítono Baraldi 'ns va agradar mòlt, especialment en lo duo del segon acte. ¿De aixó en dihen segons barítonos? Ja pagarian alguna cosa de cantar com ell alguns primers!

Dels demés, ¿qué volen que 'n diguem? ¿que ho varen fer bè? No 'ns agrada dir mentidas. ¿Que ho varen fer malament? Tampoch es prou veritat. Fem un cap-mas; ni per l' un, ni per l' altre; ni ho varen fer bè ni malament: una especie de llims musicals en que no 's disfruta de la presencia del art.

La orquesta, en conjunt, va tocar ab bastant ajust, á pesar de que en un moment dat va quedar sensa la batuta del mestre Castanyeri que va preferir ser públich y públich apassionat que director intel·ligent.

Aquesta afició del mestre Castanyeri, va produir mòlt mal efecte en lo públich sensat y va ser mòlt dolorosa per

y si 'm fas passá ab rahons,
y 'm mantens de desenganys,
no sé 'l qué será de mí,
tinch pó de fe un cop de cap...
me 'n vaig cap á la *Pedrerá*...
y en lloch de tirarme al mar,
me fico á la *Bona Vista*,
m' entaulo, y me 'n faig un fart.
S. S.

Lo dilluns dia 26, va ser lo destinat pera la adjudicació dels premis de la esposició humorística del *Taller Ambut*. Si no haguessim sapigut per endavant que tot era brometa, casi hauriam pensat que anaba de devó. Figürinse vostés la paródia portada al perfeccionament y es mólt fácil con-fóndrerla ab la veritat. Lo TROS DE PAPER desitjaria poder-los contar per pessas menudas y ab tots los ets y uts tot quant vegé y sentí; pero com que me esposo, per los que hi concurregueren, á que 'ls sembli mólt inferior mon relato á lo mes mínim de los infinits y ruidosos incidents que motiva-ren los cofis y mofis del jurat adjudicador y per los que no hi anaren á que 'ls parlés de la lluna, bastará que 'ls digui, que si obran una segona esposició, com prometé lo president després de adjudicar las colossals medallas y humorístichs premis; que se procurin targeta á toda costa y los prometo un tip de riure de cal ample. Desitjem que no olvidi la so-cietat del *Taller Ambut* que á sants y á minyons no 'ls pro-metis que no 'ls dons, y que lo públich catalá es un minyó que no olvida las promesas quant aquestas li portan profit, honra y bon humor, com li pót reportar las bromas de esta especie.

Equivocadament insertarem en nostre número anterior, una noticia respecte á la secció catalana del teatro de Ro-mea y á la empresa de *La Gata* del Odeon.

Enterats ben bè de las cosas, podem asegurar que no hi hagut may fonament pera créurer que s' indisposesen ditas empresas y mólt menos que en las barallas intervingués don Eduardo Vidal, que no ha sigut ni vol ser empresari.

Consti, donch, que ni hi havia temor de ditas barallas, ni hi ha cap tracte fet pera representarse mútuament en aquells teatros pessas de sos respectius autors y que tot quant se digui sobre l' assumpto es equivocat.

Hem vist lo primer número del «Bertoldo» periódich humorístich. UN TROS DE PAPER l' hi allargá la ma en proba de afecte y l' hi desitja popularitat en gran. Quants mes serem, mes riurem.

La nit de Nadal la redacció del TROS DE PAPER, per no pér-drer la costum, va fer *noche buena*. Ja comprench que si aixó va interesarnos á nosaltres, á vostés los té sens cuidado; pero com que ab est motiu los propietaris de la confiteria «La Nova Aliansa», que no sabem per ahont ó inquiriren, nos varen obsequiar ab uns dulces y vins de primera calitat. Cre-yem fer un servey á nostres suscritors advertintlos per lo que mes los convingue. ¡Si tots són com aquells, ja estich cert se 'n llaparán los vigotis!

CANTARELLAS.

I.

No porque els guapa de fora
crech que 'l cor tingás bó á dintre...
¡Ja sè que las escubertas
ara es lo millor dels llibres!

II.

Lo trich trach de lo teu pit
que era foch d' amor me creya,

y es... que... com duyas relotxe
se sentia la rateta.

III.

¡Ves si n' es de gran lo món!
¡Ves si n' es de gran lo mar!
¡Ves si n' es de gran lo cell!
Mon amor, donchs... no es tan gran.

IV.

No tèmis que t' aborreixi
perque son nobles tos pares.
¡Jo ja sè que en aquet món
tothom tè una pena ó altre!

V.

¡Avuy m' han dit per lo barri
que ja 't cansa l' amor meu!
Si es cert que n' estás cansada,
pren un tamboret y seu.

VI.

¡Adeu, nina! ab tos desdenys
mes lo clau al cor m' arreplbas!
y ab tot y que 'm fas patir...
M' alegro mólt de conéixat.

ENRICH CARRERAS.

¡Qué tontos son los francesos! Deya un catalá que torna-ba de Fransa.—Mirat; nosaltres tenim lo duro y 'n fém dos mitxos duros. ¿Comprends? Donchs ells tenen un napoleon y no 'n saben fer dos mitxos.

Escolti, senyor Bartomeu, ¿qué som en l' any vuit?

—No, home, no; ¿per qué ho pregunta?

—Com m' han dit que demá entrabam al any nou...

Un noy estava que sa mare ja li rentava la cara per ferlo anar á estudi, quant truca un altre noy pobre dema-nant caritat.

—Pare, ¿los noys pobres qué no van á estudi?

—No, pobres; ¿veus que no tenen diners per pagar al mestre?

Lo noy va quedar pensatiu, y al últim, quant ja la criada l' anava a buscar per endürsel, s' acosta á son pare y li diu:

—Pare, vull ser pobre.

Una vegada hi havia un pagés en lo teatro; feyan un drama de veneno y punyal, y durant lo primer acte, plora que plora.

Un senyor que seya al seu costat: home—li va dir— no ploreu; ¿no veyeu que es comedia y ho fan véurer?

—¿Qué vol que li diga? va respondrer lo pagés,—m' en-tristeix, y aixó que no entench lo castellá que, ¡si l' ente-nia! encara ploraria mes.

En Sant Just hi havia un rich enterro á cos present y lo cotxe s' esperava á fora.

Passavan dos criadas y la una diu á l' altre.—¿Ho veus lo que 't dich sempre? com mes richs, mes bestias.

—¡Y are, cóm es que dius aixó!

—¡Donat! Si es pobre, cotxe de dos caballs, y si es rich, de vuit. Ves si es ben cert.

EPÍGRAMAS.

Parlant d' un cas horrorós,
va di á don Ramon, la Munda:

—¿No l' hi fa erissá 'ls cabells?

—No, senyora... duch perruca.

JOSEPH SERRA.

—¿Qué déu ser aquell senyor
ab qui passeja de nit
la dona del professor?
—¡Qué vols que sigui, Leonor!
sustitut del seu marit.

L' INGLÉS.

SÍMILS.

¿En qué se sembla una pessa de sis á una mentida grossa?

—En que no passa.

¿En qué se semblan las Corts á las camelias?

—En que s' obran aquet mes.

¿En qué se sembla una impremta á un cementiri?

—En que tè caixas.

¿En qué se semblan los ulls de poll á los absolutistas?

—En que 's tallan.

¿En qué se semblan los panys á los consums?

—En que tenen guardas.

¿En qué se sembla un estudiant al dia de avuy?

—En que acaba any.

XARADA.

Ma primera es una pols
que 's posa á tots los guisats;
si n' hi posas poca 's dols
y si massa 's fas salats.
Ma segona es aquell crit
que junt ab caure 'ls xabals,
y han mogut tant llarch brugit
y ab l' y s fa vals.
Las dos juntas es soroll
que foran hi ha tres commanas
en la Ciutadela, 'l moll,
Monjich y las Dressanas.
Ma última es la primera
de la escala musical;
y 'l tot ¿qué habem dit qu' era?
¡Salvadó, qué 'ts animal!

Solució de la xarada anterior.

PACOTILLA.

Solució del geroglífich anterior.

Hi ha mes dias que llonganisas.

GEROGLÍFICH.

1111.9

La solució 's darà en lo número que vé.

D' AQUÍ Á UN ALTRE ANY

Ara dissimulin.

E. R. — Casimiro Miralles.

Barcelona. 1865.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia, Pasatje de Escudillers, número 4.